

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: V. P.
proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2020 č.j. MZDR 16640/2020-3/OLZP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2020 č.j. MZDR 16640/2020-3/OLZP (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) ze dne 18. 2. 2020 č.j. ukl44662/2020 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „prvoinstanční rozhodnutí“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl z registru zdravotnických prostředků ke dni 18. 2. 2020 vymazán zdravotnický prostředek evidovaný pod číslem Y a názvem X (dále též „výrobek X“) notifikovaný žalobcem.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce dne 20. 4. 2016 podal žádost o notifikaci zdravotnického prostředku s obchodním názvem X v souladu s § 33 zákona č. 268/2014 Sb., o zdravotnických prostředcích a o změně zákona č. 634/2004 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

správních poplatcích (dále jen „zákon o zdravotnických prostředcích“). Dne 13. 12. 2018 vydal Ústav pod č.j. sukl432192/2018 rozhodnutí o notifikaci zdravotnického prostředku (dále též „rozhodnutí o registraci zdravotnického prostředku“). Dne 10. 1. 2020 vydalo Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutí č.j. MZDR 51428/2014-2/FAR (dále jen „rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020“), kterým zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Ústavu ze dne 20. 8. 2014 č.j. sukl139846/2014 (dále jen „rozhodnutí Ústavu ze dne 20. 8. 2014“), jímž Ústav rozhodl, že výrobek X je léčivým přípravkem, neboť odpovídá definici léčivého přípravku uvedeného v § 2 odst. 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o léčivech“).

3. Žalovaný konstatoval, že Ústav se nedopustil pochybení, které by způsobilo vadu v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ústav postupoval při vydání rozhodnutí o registraci zdravotnického prostředku v souladu s právními předpisy, jelikož ještě nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o tom, že by výrobek X nebyl zdravotnickým prostředkem, resp. že by byl léčivým přípravkem. Z tohoto důvodu Ústavu nic nebránilo výrobek X zaregistrovat jako zdravotnický prostředek, pokud naplňoval definici uvedenou v § 2 zákona o zdravotnických prostředcích. Ústav ovšem předmětný výrobek nesprávně posoudil, jelikož se nemůže jednat o zdravotnický prostředek, neboť jeho farmakologický účinek je tak významný, že je léčivým přípravkem. V posuzovaném řízení však Ústav postupoval již v souladu s právními předpisy, pokud po vydání rozhodnutí, jímž Ministerstvo zdravotnictví potvrdilo rozhodnutí Ústavu, že výrobek X je léčivým přípravkem, rozhodlo o výmazu tohoto výrobku z registru zdravotnických prostředků, jelikož v tomto registru mohou být uvedeny pouze zdravotnické prostředky.
4. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že nevyšly najevo nové skutečnosti. Novou skutečností, kterou Ústav musí z moci úřední zohlednit, je rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020. Toto rozhodnutí je pro Ústav závazné podle § 73 odst. 2 správního řádu. Na základě této nové skutečnosti pak došlo k v souladu s § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích k výmazu výrobku X z registru zdravotnických prostředků. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak bylo specifikováno, proč k výmazu dochází.
5. Žalovaný zdůraznil, že správní orgány v posuzované věci jsou povinny postupovat v souladu se zásadami, které obsahuje správní řád. V případě, že by nedošlo k výmazu předmětného výrobku, nastal by rozpor s veřejným zájmem a došlo by k porušení zásady obsažené v § 2 odst. 4 správního řádu. Je totiž ve veřejném zájmu, aby v registru zdravotnických prostředků byly obsaženy jen zdravotnické prostředky. Smyslem samotného § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích je postihnout případy, kdy se ukáže, že výrobek, který je uveden v registru zdravotnických prostředků jako zdravotnický prostředek, jím není. Pro takové případy pak toto ustanovení počítá s výmazem z registru zdravotnických prostředků.
6. Žalobce v žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí. Té se podle něj žalovaný dopustil tím, že nevyhověl podmínce § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích a provedl výmaz z moci úřední, aniž by jej k tomu opravňovala jakákoli nová skutečnost. Pokud Ústav svým rozhodnutím schválil výrobek X jako zdravotnický prostředek, učinil tak jako specializovaná a svrchovaně odborná instituce, mimo vší pochybnost na základě předložených, resp. známých informací o tomto přípravku a na základě vlastních

odborných hodnocení jeho farmakologických účinků. Žalovaný odůvodnil výmaz výrobku X z registru zdravotnických prostředků jen prostou negací obsahu zápisu, tedy lakonickým prohlášením, že předmětný výrobek není zdravotnickým prostředkem.

7. Žalobce dále namítl, že žalovaný učinil součástí svého odůvodnění zcela irelevantní úkon ministerstva ze dne 10. 1. 2020, který by snad bylo možno chápat v daném kontextu jako pokus o opravný prostředek proti rozhodnutí o registraci zdravotnického prostředku. Poukázal na to, že Ústav měl více než 7 měsíců na to, aby rozhodnutí o registraci zdravotnického prostředku učinil pravomocným, tedy aby jej například konzultoval s nadřízeným orgánem, který tak mohl své eventuální námitky v této době vznést, a doručení a nabytí právní moci napadeného rozhodnutí tudíž zabránit zákonným způsobem. Žalovaný se tváří, jako by své rozhodnutí o opravném prostředku mohl oddalovat po neomezeně dlouhou dobu s týmiž právními účinky, ačkoli jednal v rozporu s § 71 správního řádu, tedy nezákonně. Pokus o opravný prostředek k rozhodnutí o registraci zdravotnického prostředku by však byl v rozporu s § 35 odst. 1 zákona o zdravotnických prostředcích, neboť proti rozhodnutí o registraci zdravotnického prostředku není odvolání přípustné.
8. Jestliže tedy Ústav jako nejvyšší léková autorita státu po téměř 3 letech zkoumání předložených podkladů dospěl k závěru, že výrobek X definici zdravotnického prostředku podle tehdy platného zákona o zdravotnických prostředcích naplňuje, nemohl o 2 roky později dospět ke zrušení tohoto svého stanoviska jeho prostou negací, tedy bez toho, aby výslovně specifikoval, které nové skutečnosti nastaly, aby původní závěr bylo nutno změnit. Přesně toto je dle žalobce podmínka platnosti jinak možného zrušení registračního zápisu, kterou má na mysli § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích. Z dikce zákona rovněž vyplývá, že zákonným důvodem ke zrušení zápisu nemůže být omyl spočívající pouze v jiném názoru na významnost účinku, jak je naznačeno v napadeném rozhodnutí, nýbrž pouze konkrétní ověřitelné, a tedy objektivní skutečnosti, které známy dříve nebyly.
9. Žalobce též poukázal na skutečnost, že žádný zákon ani podzákonná norma neupravuje a nedefinuje stupeň významnosti farmakologických účinků nějaké látky jako dělítko mezi léčivem a zdravotnickým prostředkem. Nelze tedy pohlížet na tuto hranici úzce subjektivně, tj. relativně, jak to činí žalovaný na straně 5 v posledním odstavci napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že považuje jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za zákonná, přezkoumatelná a věcně správná. Setrval na názoru, že novou skutečností, kterou musí Ústav z moci úřední zohlednit, je rozhodnutí, kterým Ústav rozhodl, že výrobek X je léčivým přípravkem, neboť toto rozhodnutí je pro Ústav závazné podle § 73 odst. 2 správního řádu. Tato nová skutečnost byla v souladu s § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích důvodem pro výmaz výrobku X z registru zdravotnických prostředků. Dále konstatoval, že k porušení § 35 odst. 1 zákona o zdravotnických prostředcích nedošlo, jelikož rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020 nelze a ani nemůže být považováno za opravný prostředek ve vztahu k rozhodnutí o registraci zdravotnického prostředku. Rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020 bylo výsledkem

odvolacího správního řízení, v němž se žalobce odvolal proti rozhodnutí Ústavu ze dne 20. 8. 2014.

11. Ústav dle žalovaného výrobek X správně vymazal z registru zdravotnických prostředků a zapsal jej jako nelegální léčivý přípravek na svých webových stránkách, jelikož se dozvěděl nové skutečnosti podle § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích. Ústav je vázán právním názorem žalovaného jako nadřízeného správního orgánu, proto od právní moci rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020 hodnotí výrobek X jako léčivý přípravek. Žalovaný zdůraznil, že regulace léčivých přípravků a podmínky, které jejich výrobci musí splňovat, jsou ve vztahu k ostatním výrobkům z obecného hlediska přísnější, neboť takto přísnou úpravou je zajištěna vysoká úroveň ochrany veřejného zdraví. Dále uvedl, že jelikož je výrobek X léčivým přípravkem, musí být podle § 25 zákona o léčivech registrován. Vzhledem k tomu, že k této registraci nedošlo, žalovaný nespatřuje důvod pro výmaz tohoto zápisu z webových stránek Ústavu.
12. Při posouzení věci soud vycházel z následující právní úpravy:
13. Podle § 35 odst. 1 zákona o zdravotnických prostředcích ve znění účinném do 25. 5. 2021 platilo, že *notifikace zdravotnického prostředku vzniká nabytím právní moci rozhodnutí o notifikaci. Proti rozhodnutí, kterým Ústav žadateli vyhověl v plném rozsahu, se nelze odvolat. Ústav provede zápis zdravotnického prostředku do Registru zdravotnických prostředků bez zbytečného odkladu.*
14. Podle § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích ve znění účinném do 25. 5. 2021 platilo, že *pokud vyjdou najevo nové skutečnosti, ze kterých vyplývá, že výrobek notifikovaný jako zdravotnický prostředek není zdravotnickým prostředkem, nebo k němu bylo připojeno označení CE neoprávněně, Ústav rozhodne z moci úřední o jeho výmazu z Registru zdravotnických prostředků. (...).*
15. Podle § 2 odst. 1 zákona o zdravotnických prostředcích ve znění účinném do 25. 5. 2021 platilo, že *zdravotnickým prostředkem se rozumí nástroj, přístroj, zařízení, programové vybavení včetně programového vybavení určeného jeho výrobcem ke specifickému použití pro diagnostické nebo léčebné účely a nezbytného ke správnému použití zdravotnického prostředku, materiál nebo jiný předmět určené výrobcem pro použití u člověka za účelem a) stanovení diagnózy, prevence, monitorování, léčby nebo mírnění onemocnění, b) stanovení diagnózy, monitorování, léčby, mírnění nebo kompenzace poranění nebo zdravotního postižení, c) vyšetřování, náhrady nebo modifikace anatomické struktury nebo fyziologického procesu, nebo d) kontroly početí, a které nedosahují své hlavní zamýšlené funkce v lidském těle nebo na jeho povrchu farmakologickým, imunologickým nebo metabolickým účinkem; jejich funkce však může být takovými účinky podpořena.*
16. Podle § 2 odst. 3 písm. a) zákona o zdravotnických prostředcích ve znění účinném do 25. 5. 2021 platilo, že *zdravotnickým prostředkem není léčivý přípravek.*
17. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

18. Soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný se omezil na prostou negaci obsahu zápisu, *implicitně* že řádně neodůvodnil výmaz výrobku X z registru zdravotnických prostředků. Nutno nejprve zdůraznit, že aplikovaná právní úprava § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích umožňuje zpětně zasáhnout do údajů zapsaných v registru zdravotnických prostředků, a reagovat tak na nové skutečnosti, které vyšly najevo po provedení zápisu. Důvodem pro výmaz zapsaného zdravotnického prostředku je mj. skutečnost, z níž vyplývá, že zdravotnický prostředek nenaplnuje definici zdravotnického prostředku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o zdravotnických prostředcích. Žalovaný v napadeném rozhodnutí především konstatoval, že *novou skutečností, kterou Ústav musí z moci úřední zohlednit, je rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020*. Shodně jako Ústav v prvoinstančním rozhodnutí poukázal na to, že z rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020 vyplývá skutečnost, že výrobek X je léčivým přípravkem. Jakkoli je odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně stručné, je z hlediska nosné argumentace dostatečné, a tudíž i přezkoumatelné.
19. Soud má za to, že výklad dotčeného ustanovení, resp. neurčitěho právního pojmu nová skutečnost, která vyjde najevo a z níž vyplývá, že výrobek notifikovaný jako zdravotnický prostředek není zdravotnickým prostředkem, není zásadně problematický. Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2019 č.j. 9 As 309/2017-50: „*Při interpretaci neurčitých právních pojmů je třeba odlišit případy, kdy se jedná o neurčité právní pojmy, jejichž výklad působí jak správním orgánům, tak soudům nemalé obtíže (viz např. "veřejný zájem"), od případů týkajících se neurčitých právních pojmů relativně snadno srozumitelných, jejichž obsah je v podstatě zřejmý již z jejich jazykového vyjádření. V případě, že správní orgán nevymezí obsah neurčitěho právního pojmu a přímo na něj aplikuje skutkový stav, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož nelze seznat úvahy, které správní orgán k takovému závěru vedly.*“ Je zřejmé, že novou skutečností ve smyslu § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích je třeba rozumět každou skutečnost, která vyjde najevo kdykoli po provedení zápisu v registru zdravotnických prostředků, přičemž není rozhodné, zda tato skutečnost existovala již v době podání žádosti o notifikaci zdravotnického prostředku či nikoli (srov. komentář: Zákon o zdravotnických prostředcích. Komentář, Nakladatel: Wolters Kluwer (ČR), datum vydání 2017, autoři: Jakub KRÁL aj.). Zákonodárce výslovně ani nepřímě neomezil okruh těchto skutečností na ty, které by *de facto* či *de iure* vznikly (nastaly) nebo vešly ve známost až po provedení notifikace zdravotnického výrobku. Smysl právní úpravy zakotvené v ustanovení § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích je nutno spatřovat v tom, že se jedná o nástroj umožňující Ústavu reagovat na skutečnosti, které vylučují, aby byl určitý výrobek (nadále) zapsán jako zdravotnický prostředek. V tomto ohledu žalovaný též příležitostně poukázal na rozpor s veřejným zájmem a porušení zásady obsažené v § 2 odst. 4 správního řádu, pokud by nedošlo k výmazu výrobku X z registru zdravotnických výrobků. Soud proto nesouhlasí s žalobcem, že z dikce zákona vyplývá, že důvodem ke zrušení zápisu mohou být pouze a výlučně skutečnosti, které dříve známy nebyly. Podstatné je, že se jedná o skutečnosti, vedle kterých zápis výrobku v registru zdravotnických prostředků neobstojí. Nad rámec uvedeného lze dodat, že pravomocné rozhodnutí ministerstva ze dne 20. 1. 2020 je bezpochyby skutečností, která v době provedení notifikace výrobku X známa nebyla, neboť k vydání tohoto rozhodnutí došlo až po zapsání výrobku X do registru zdravotnických prostředků.

20. Správní orgány v nyní projednávané věci tedy v souladu s aplikovanou právní úpravou uzavřely, že novou skutečností, která odůvodňuje výmaz výrobku X z registru zdravotnických prostředků, je pravomocné rozhodnutí ministerstva ze dne 20. 1. 2020. Tímto rozhodnutím bylo postaveno najisto, že výrobek X je léčivým přípravkem, neboli že se ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) zákona o zdravotnických prostředcích nejedná o zdravotnický prostředek. Novou skutečností podle § 35 odst. 5 zákona o zdravotnických prostředcích tedy nebyla prostá změna posouzení výrobku X, nýbrž meritorní rozhodnutí Ústavu, které bylo k odvolání žalobce potvrzeno nadřízeným orgánem, tj. Ministerstvem zdravotnictví. Námitka, že důvodem ke zrušení zápisu nemůže být omyl spočívající pouze v jiném názoru na významnost účinku výrobku X, se proto míjí s reálnými důvody, o které správní orgány svá rozhodnutí opřely.
21. Důvodná není ani námitka, že žalovaný, případně Ústav, měli výslovně specifikovat, které nové skutečnosti nastaly, aby původní závěr bylo nutno změnit. Tyto skutečnosti totiž vyplývají z rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020, přičemž je třeba připomenout, že žalobce byl účastníkem řízení o určení, zda je výrobek X léčivým přípravkem, které Ústav zahájil dne 8. 7. 2014 z moci úřední. Veškerá argumentace týkající se posouzení charakteru výrobku X z pohledu zákona o léčivech byla soustředěna a vypořádána v řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím ministerstva ze dne 10. 1. 2020. Bylo na žalobci, aby v tomto řízení uplatnil relevantní obranu proti záměru Ústavu posoudit výrobek X jako léčivý přípravek. Žalovaný v daném kontextu správně poznamenal, že Ústav je ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu vázán pravomocným rozhodnutím ministerstva ze dne 10. 1. 2020. V řízení o výmaz záznamu v registru zdravotnických výrobků proto nelze přezkoumávat, resp. revidovat důvody, k nimž Ústav dospěl v jiném, pravomocně ukončeném řízení. Poukaz žalobce *na skutečnost, že žádný zákon ani podzákonná norma neupravuje a nedefinuje stupeň významnosti farmakologických účinků nějaké látky jako dělítko mezi léčivem a zdravotnickým prostředkem*, není pro nyní projednávanou věc relevantní, neboť jde o námitku, která se věcně vztahuje k výše uvedenému (již ukončenému) řízení o určení, zda je výrobek X léčivým přípravkem.
22. Soud nevešel ani na námitku, že součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný učinil opožděný, a tudíž irelevantní úkon Ministerstva zdravotnictví, tj. rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020. Předně je třeba zdůraznit, že soud v nyní projednávané věci nepřezkoumává rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020, jímž bylo rozhodnuto, že výrobek X je léčivým přípravkem, nýbrž rozhodnutí, jímž byl ten výrobek vymazán z registru zdravotnických prostředků. Soudu proto nepřisluší posuzovat, zda rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020 bylo vydáno ve lhůtě stanovené v § 71 správního řádu či nikoli. Na okraj lze uvést, že i žalobcem namítané (případně) porušení § 71 správního řádu, k němuž mělo dojít v řízení vedeném podle zákona o léčivých přípravcích, by nemohlo nic změnit na samotné existenci pravomocného rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020. Lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 správního řádu mají toliko pořádkový charakter a jejich nedodržení samo o sobě nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Nezbyvá než zopakovat, že správní orgány v nyní projednávané věci byly vázány pravomocným rozhodnutím ministerstva ze dne 10. 1. 2020, přičemž nebylo zjištěno, že by toto rozhodnutí bylo následně pro svou nezákonnost zrušeno; ostatně ani žalobce toto nenamítal. Tvrzení žalobce, že šlo ze strany Ministerstva zdravotnictví o pokus o opravný prostředek k rozhodnutí, jímž byl výrobek X notifikován jako

zdravotnický prostředek, je liché a s ohledem na výše uvedené závěry veskrze účelové. Nejedná se o žádný opravný prostředek, ale o rozhodnutí správního orgánu vydané v samostatném řízení.

23. Pro úplnost soud dodává, že se nemohl zabývat požadavkem žalobce, aby byla žalovanému uložena povinnost neprodleně vymazat z jeho www stránek zápis na Y. Zápis, resp. sdělení, které na svých internetových stránkách Ústav zveřejnil podle § 98 odst. 1 zákona o léčivech, tj. informaci o přeražení výrobku X na základě obsahu léčivé látky, navazuje na pravomocné rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020, které nebylo zrušeno. Žalobce zároveň ani netvrdil, že by provedl řádnou registraci výrobku X ve smyslu § 25 odst. 1 zákona o léčivech. Jinými slovy řečeno, soud nepovažoval za účelné žalobce vyzývat, aby upřesnil, zda se svým návrhem domáhá též ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s.ř.s. Takovou žalobu by totiž bylo třeba posoudit v intencích § 85 s.ř.s. jako nepřípustnou, neboť subsidiární charakter zásahové žaloby vyžaduje, aby se účastník správního řízení nejprve domáhal ochrany pomocí jiných prostředků uvnitř veřejné správy, v tomto případě zejména aby žalobce primárně napadl rozhodnutí správního orgánu (rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 1. 2020) žalobou podle § 65 a násl. s.ř.s.
24. Co se týká návrhu výroku soudního rozhodnutí (žalobního petitu), v němž žalobce požadoval zrušit napadené rozhodnutí z důvodu nicotnosti, soud s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004 č.j. 1 Azs 12/2003-48 uvádí, že netrpí-li správní rozhodnutí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost, není důvod pro to, aby se soud zabýval úvahami o nicotnosti v odůvodnění, nebo aby dokonce samostatným výrokem vyslovil, že napadené rozhodnutí není nicotné. Soud pro úplnost uvádí, že napadené rozhodnutí není stiženo vadou či vadami, které by měly za následek jeho nicotnost.
25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
26. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný, přičemž žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. března 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.